

Dnia 16 czerwca 2016 r. wejdzie w życie **Ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2016 r. z dnia 15 marca 2016 r. poz. 352).**

Cel wprowadzenia nowej ustawy:

Wiele instytucji publicznych dysponuje cennymi informacjami czy zasobami, ale wiele z nich niechętnie się tym dzieli. Dane publiczne mają ogromny potencjał dla innowacyjności, kultury, twórczości i gospodarki. Zgodnie z dyrektywą unijną dane publiczne to także zasoby biblioteczne, archiwalne i muzealne. Chodzi też o to, by wykorzystać te zasoby do tworzenia nowych usług, aplikacji i treści.

Obecnie w naszej świadomości funkcjonuje głównie pojęcie *informacji publicznej* oraz kwestii związanych z jej udostępnianiem w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 z późn. zm.), w myśl której informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych.

Sam dostęp do informacji to jednak niewiele. Wartość informacji publicznej rośnie, gdy zapewnimy możliwość ponownego wykorzystania informacji publicznej (ang. re-use), czyli łączenia informacji ze sobą, przetwarzania i używania w nowych produktach i usługach.

W odróżnieniu zatem od prawa dostępu do informacji publicznej, prawo do ponownego wykorzystania informacji publicznej jest rodzajem prawa gospodarczego, które ma wpływ na sferę ekonomiczną - sprzyjając wzrostowi gospodarczemu, innowacyjności oraz zatrudnieniu. Możliwość ponownego wykorzystania ma też skutki społeczne - zwiększa zaangażowanie obywateli w sprawy państwa i działanie instytucji.

W chwili obecnej w Polsce ponowne wykorzystanie danych odbywa się na warunkach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Zgodnie z definicją Komisji Europejskiej informacja sektora publicznego stanowi **wszelkiego rodzaju dane tworzone i gromadzone przez jednostki sektora publicznego** (np. dane prawne, meteorologiczne, finansowe, gospodarcze, statystyki, mapy cyfrowe, itp.) umożliwiające ich **agregację i udostępnianie w postaci nowych produktów bądź usług** (elektronicznych), a co za tym idzie dających możliwość **ponownego wykorzystania** w usługach sektora prywatnego – bazy danych, systemy nawigacyjne, historyczne zestawienia statystyczne, prognozy, usługi finansowe, ubezpieczeniowe, zdrowotne, gospodarcze, prawne, itp.

Dyrektywa definiuje ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego jako *wykorzystywanie przez osoby fizyczne lub prawne dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego, do*

celów komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż ich pierwotne przeznaczenie w ramach zadań publicznych, dla których te dokumenty zostały przygotowane.

Przykłady wykorzystania informacji publicznej

1. W oparciu o zasadę ponownego wykorzystania informacji publicznej działa popularny serwis jakdojade.pl, który wykorzystuje informacje o rozkładzie jazdy autobusów w aplikacji transportowej na smartfony. Usługa podpowiada jak dojechać do danego miejsca przy pomocy środków komunikacji miejskiej — w sposób bardziej intuicyjny niż tradycyjne tabele z rozkładami.

2. Sejmometr (obecnie [_moje Państwo](http://_moje.Państwo) — mojepaństwo.pl) to największa w Polsce baza otwartych danych prowadzona przez Fundację ePaństwo, która zbiera, łączy i udostępnia dane uzyskiwane w ramach ponownego wykorzystywania informacji z sektora publicznego. W jednym miejscu można przeglądać dane produkowane i gromadzone przez kilkadziesiąt instytucji publicznych — od orzeczeń sądów i projektów ustaw po kody pocztowe i oświadczenia majątkowe posłów i senatorów. Dodatkowo użytkownicy mogą otrzymywać powiadomienia w interesujących ich sprawach, sprawdzić reprezentujących ich urzędników lub skorzystać z aplikacji służącej do wysyłania wniosków o udostępnienie informacji publicznej.